

Arrest

nr. 258 935 van 2 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat G. GASPART en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoeker (C. E. R. V.) en eerste verzoekster (M. R. B. D. R.), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 4 mei 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 8 mei 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van eerste verzoeker en eerste verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op respectievelijk 25 juli 2019 en 30 juli 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden eerste verzoeker en eerste verzoekster op 9 januari 2020 gehoord.

1.3. Tweede verzoeker (M. E. C. V.) en tweede verzoekster (V. A. V. D. C.), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 28 september 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 4 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van tweede verzoeker en tweede verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 november 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden tweede verzoeker en tweede verzoekster op 4 december 2020 gehoord.

1.3. Op 18 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 22 februari 2021 aangetekend verzonden.

De eerste bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoeker, C. E. R. V., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Vicente in het gelijknamige departement. U huwde in 2002 met B. M. R. C. (...), maar jullie zijn nu gescheiden. Samen hebben jullie één zoon, M. R. R. R. (...) (DVZ (...)). U huwde opnieuw in 2008 met M. R. B. D. R. (...) (CGVS (...) B; DVZ (...)) met wie u één dochter heeft, G. V. R. B. (...) (DVZ (...)). U woonde met uw echtgenote en uw twee kinderen in Colonia Escalón in San Salvador. U studeerde rechten en werkte als technisch medewerker voor el Tribunal Suprema Electoral (de Hoge Verkiezingsrechtbank). Daarnaast had u ook een eigen zaak waarbij u wagens inkocht, opknapte en opnieuw verkocht.

Sinds halverwege 2018 betaalde u maandelijks 50 dollar afpersingsgeld renta aan bende 18 die in uw regio de controle had. Dit was iets wat ze aan iedereen in uw regio vroegen sinds de leiders waren veranderd. Om dit bedrag steeds te kunnen betalen, begon u met uw zaak waarbij u wagens importeerde en doorverkocht zodat u een extra inkomen had.

In januari en februari 2019 kon u de maandelijkse renta echter niet betalen omdat uw moeder ziek was en u haar privédokter en medicijnen betaalde. De bendes maakten er initieel niet echt een probleem van zolang u in maart de achterstand ook betaalde.

Op 17 maart 2019 werd u in de buurt van de garage waar u uw auto's stalde, benaderd door twee bendeleden genaamd C. P. (...) en Pantro. Ze waren gewapend en maanden u en uw zoon aan om uit de auto te stappen. Ze vroegen u waarom u reeds twee maand de renta niet had betaald en ze zeiden ook dat ze reeds geprobeerd hadden uw zoon te rekruteren voor de bende. Uw zoon had dit altijd geweigerd, maar nu wilden de bendeleden dat hij de achterstallige 100 dollar renta en een extra 5 000 dollar naar hen zou brengen. U kreeg drie dagen om dat bedrag te verzamelen. Daarna zouden ze u bellen en moest uw zoon het geld naar hen brengen. Ze waarschuwden u ook om niet naar de politie te stappen, want daar zouden ze achter komen en dan zouden ze u en uw familie vermoorden. De dag nadien besloot u uw zoon naar het huis van uw moeder V. A. V. D. C. (...) (DVZ, (...); CGVS, (...) 2) in Urbanización Libertad te brengen waar ook uw broer M. E. C. V. (...) (DVZ, (...); CGVS, (...) 3) en uw neef M. E. C. E. (...) (DVZ, (...)) woonde. Ook diende u een klacht in bij de politie.

Op 21 maart 2019 werd u door de bendeleden opgebeld met de boodschap dat uw zoon het geld moest brengen naar de plaats die ze zeiden. U antwoordde dat ze hun problemen met u moesten oplossen en niet met uw zoon en dat, als ze het geld wilden, ze het bij u thuis moesten komen halen. De bendeleden gingen hier niet mee akkoord en stelden vervolgens een plaats voor waar u vijf minuten later het geld naartoe moest brengen. U ging naar de plaats met de 1500 dollar die u had kunnen verzamelen en het bendelid hield een wapen op u gericht. U gaf hen het geld en toen grepen ze u vast bij de keel. U dacht toen dat ze u gingen vermoorden aangezien u zich in een pasage bevond waar al veel mensen vermoord en verdwenen waren. U begon toen om hulp te roepen en vijf agenten van de Cuerpo de Agentes Metropolitanos (CAM) die er in de buurt aan het eten waren snelden u te hulp. De bendeleden schoten vervolgens naar de agenten en vluchtten weg in de steeg. U kon daardoor ontsnappen.

Na dit incident besloot u uw woning te verlaten, onder te duiken in het appartement waar uw moeder en uw broer woonden, en te bekijken hoe u het land kon verlaten. U verliet uw huis met uw gezin de volgende ochtend, op 22 maart 2019, onder politiebegeleiding en diende nogmaals een klacht in. Uiteindelijk verbleef u iets langer dan een maand met uw gezin in het appartement bij uw moeder en uw broer.

Op 2 mei 2019 verliet u El Salvador samen met uw echtgenote en uw twee kinderen. Op 4 mei 2019 kwam u aan in België waar u op 8 mei 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Vijf maanden nadat u het land verlaten had, vertelde uw broer aan een buurman dat u het land verlaten had en ook om welke redenen. De dag erna kwamen de bendeleden hem opzoeken en vroegen ze aan uw broer waarom hij u onderdak had geboden. Uw broer en uw moeder besloten daarop eveneens El Salvador te verlaten en naar België te komen. Zij verlieten El Salvador op 27 september 2019 en kwamen de volgende dag aan in België. Op 4 oktober 2019 dienden zij een verzoek tot internationale bescherming in bij de DVZ.

Julie vrezin bij terugkeer naar El Salvador vermoord te zullen worden door de bendes.

Ter staving van uw verzoek leggen u, uw partner, uw broer en uw moeder, volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; uw Salvadoraanse identiteitskaart; het Salvadoraans paspoort van uw echtgenote; de Salvadoraanse identiteitskaart van uw echtgenote; het Salvadoraanse paspoort van uw dochter; het Salvadoraanse paspoort van uw zoon; de eerste klacht die u indiende; de tweede klacht die u indiende; foto's van uw huis en uw pasaje; de eigendomsakte van uw huis; de verkoopdocumenten van de wagens die u verkocht; uw diploma; uw registratie als advocaat; de geboorteakte van uw zoon; uw huwelijksakte; de geboorteakte van uw echtgenote; de scheidingsakte van u en uw ex-echtgenote; uw loonbrief; uw werkbade; krantenartikels, het Salvadoraans paspoort van uw broer; het Salvadoraans paspoort van uw neef; de identiteitskaart van uw broer; het rijbewijs van uw broer; de klacht die uw broer indiende; een foto van de plaats waar uw broer belaagd werd; krantenartikels; een attest dat uw broer zijn paspoort is verloren; toestemming van de moeder van uw neef dat hij mee naar België mocht; het universitair diploma van uw broer; een tewerkstellingsattest van uw broer; de geboorteakte van uw neef; de geboorteakte van uw broer; het paspoort van uw moeder; de identiteitskaart van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging persoonlijk werd gevisieerd door een

misdaadbende. Ondanks uw politiek getinte job heeft u nooit problemen gekend in dit verband en stelt u niet politieke actief te zijn (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p.9-10). U heeft, naast de problemen van afpersing en de gepoogde rekrutering van uw zoon door bendeleden, geen andere problemen in El Salvador ingeroepen (CGVS, p. 13-15). Enkel in 2016 vroegen de bendeleden uw hulp bij een rechtszaak, maar toen u dit weigerde leverde dit geen problemen op (CGVS, p.22). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat er in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen zijn die er op zouden wijzen dat u wegens één van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden feiten die aan de basis van dat risico zouden liggen.

In de eerste plaats leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af betreffende de renta die u maandelijks diende te betalen. Zo stelt u dat u halverwege 2018 diende te starten met de betalingen van renta (CGVS, p.16) terwijl uw echtgenote daarentegen beweert dat jullie vanaf eind 2018 renta betaalden (CGVS (...) B, p.11). Nochtans verklaarde u met stelligheid te weten dat het de helft van 2018 was gezien u dan begon met de verkoop van wagens (CGVS, p.16). Deze inconsistenties tussen de verklaringen van u en uw echtgenote ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. Als jullie werkelijk renta moesten betalen kan worden verwacht dat jullie eenduidige verklaringen zouden kunnen afleggen over wanneer dit begon. Dit is des te meer zo daar het pas recent zou zijn begonnen en er volgens u een verband was tussen deze renta en het opstarten van uw zaak.

Voorts leggen jullie eveneens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de zaak die u opstartte waarbij u auto's verhandelde. Zo stelt uw echtgenote dat jullie vermoeden dat de zaak met de auto's de reden was dat jullie renta dienden te betalen (CGVS (...) B, p.11). U, daarentegen, stelt dat u als gevolg van de vraag voor renta met de zaak startte opdat u zeker voldoende inkomsten zou hebben om de afpersing steeds te kunnen betalen (CGVS, p.18). Echter legt u dan weer verkoopsdocumenten voor van een auto die u reeds op 2 december 2017 verkocht, voordat u renta diende te betalen. Hiermee geconfronteerd, past u uw eerdere verklaringen aan en stelt u dat u uw eerste auto in december 2017 verkocht met de intentie om met de opbrengst daarvan een autohandel op te zetten (CGVS, p.23). Dat is dan weer in strijd met uw eigen verklaring dat u met de handel startte net omdat u de renta zou kunnen betalen (zie hoger). Deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen en tussen de verklaringen van u en die van uw echtgenote, doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas over het betalen van renta.

Daarnaast kan uw echtgenote ook maar weinig vertellen over hoe de betalingen aan renta in zijn werk gingen. Zo weet ze niet of het telkens hetzelfde bendelid was die het geld kwam innen of dat de bende telkens iemand anders stuurde (CGVS (...) B, p.12). Nochtans kwamen de bendeleden wel elke maand spontaan langs bij jullie thuis om het geld te innen (CGVS (...) B, p.11-12). Ook stelt u dat het over het algemeen altijd dezelfde jongen was die het geld inde en die ging eveneens de andere huizen in de buurt af om de renta te innen (CGVS, p.18). Dat uw echtgenote dit niet weet, ondermijnt dan ook wederom uw bewering renta te moeten betalen aan de bende.

Aan uw bewering renta te hebben moeten betalen kan dan ook geen geloof worden gehecht. Aangezien het niet geloofwaardig is dat u renta diende te betalen aan de bende, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die u ondervond als gevolg ervan. U stelt namelijk dat u twee maanden de betaling aan renta miste en dat de bendeleden u hierdoor bedreigden, 5 000 dollar van u eisten en wilde, dat u zoon tot de bende toetrad. Bovendien zijn uw verklaringen in dit verband op zich ook weinig aannemelijk.

Zo is het opmerkelijk dat u stelt een zaak te hebben opgestart opdat u altijd de renta zou kunnen betalen en dat de betaling van renta uw prioriteit was zodat u uw familie niet in gevaar zou brengen (CGVS, p.18), maar dat u dan toch geen oplossing zou hebben gezocht in januari en februari 2019 toen u de renta niet zou kunnen betalen (CGVS, p.19). U stelt namelijk dat het niet zo evident is dat iemand u 50 dollar leent (ibid.). Het is wel frappant dat uw collega u dan wel bijna 4 000 dollar leent voor de betaling van de vliegtickets naar België voor u en uw familie (CGVS, p.12) en dat u stelt dat diezelfde collega u waarschijnlijk ook wel het geld had kunnen lenen voor de betaling van de renta (CGVS, p.19). Bovendien is het eveneens vreemd dat u gedurende twee maand de 50 dollar aan renta zou kunnen betalen, maar dat u dan wel op enkele dagen tijd een bedrag van 1 500 dollar zou kunnen verzamelen om al een deel van de gevraagde 5 000 dollar aan de bende te betalen (CGVS, p.14). Dit houdt geen steek.

Ook dient aangaande de gemiste betalingen te worden opgemerkt dat u met de jongen sprak die de renta inde om u wat meer tijd te geven en die ging daar ook zonder meer mee akkoord (CGVS, p.19). Toen hij in februari het geld kwam innen, moest u ook enkel beloven dat u de volgende maand de achterstallige renta wel zou kunnen betalen (ibid.). Dat de bendeleden in maart dan plots aan uw auto staan met een wapen op u gericht om 5000 dollar extra te eisen is dan ook bijzonder onaannemelijk. Indien ze namelijk werkelijk een dusdanig groot probleem hadden met de achterstallige betalingen hadden ze niet gewoon gezegd dat het goed was toen u in januari en februari uitstelling vroeg (CGVS, p.19). Tevens legt uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af in dit verband. Ze stelt namelijk dat de bendeleden voortdurend een jongen stuurde in de maanden dat u de renta niet kon betalen (CGVS, p.13-14). Ook is het bijzonder vreemd dat uw echtgenote niet weet in welke maanden u de renta niet kon betalen (CGVS, p.13). Dit ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft de rekrutering van uw zoon dient te worden opgemerkt dat de bendeleden hem vóór het incident op 17 maart slechts éénmalig zouden hebben aangesproken met beloftes opdat hij lid zou worden van de bende (CGVS (...) B, p.10). U stelt ook zelf dat de poging tot rekrutering op een goede manier gebeurde (CGVS, p.15). Dit kan dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als uw zoon dwingen om lid te worden van de bende. Voorts stelt u dan dat uw zoon de 5000 dollar aan de bende diende te overhandigen en dat was volgens u dan een vorm van rekrutering (CGVS, p.13). Gezien de vraag van de bende naar 5 000 dollar reeds onaannemelijk is, kan er aan deze gepoogde rekrutering van uw zoon evenmin geloof worden gehecht. Bovendien houdt het geen steek dat de bende eerst 5000 dollar van u zou eisen op drie dagen tijd (CGVS, p.13) wanneer u reeds twee maand de gevraagde 100 dollar niet kan betalen en dan ook nog eens uw zoon zouden willen rekruteren op deze manier. Tevens in dit verband stelt uw moeder dat de 5000 dollar een boete was omdat u niet wou dat uw zoon lid van hen werd (CGVS (...) 2, p.10) en omdat u niet aan hun voorwaarden had voldaan (CGVS (...) 2, p.15). Dat u eerst een boete dient te betalen voor de weigering tot toetreding van uw zoon en hem dan nog dient te laten toetreden tot de bende houdt evenmin weinig steek.

Vervolgens dient ook te worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de door u aangehaalde feiten en vrees. Zo bent u nog tot 23 april 2019 blijven werken (CGVS, p.21), nadat u reeds een maand bij uw moeder en broer ondergedoken leefde, terwijl de bendeleden wisten waar u werkte (CGVS, p.20). Indien de bende u werkelijk zou willen vermoorden, zouden ze u op die manier relatief gemakkelijk kunnen vinden. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook aan de problemen die uw broer kende met de bende kan geen geloof worden gehecht. Hij zou namelijk bedreigd zijn geweest omdat hij u onderdak had geboden na uw problemen met de bende omwille van de gemiste betalingen aan renta (CGVS, p.11). De bende waren dit te weten gekomen doordat uw broer over uw problemen had verteld aan een buurman (ibid.). Gezien uw problemen reeds niet aannemelijk werden bevonden, kan er evenmin aan de problemen die uw broer als gevolg ervan kende geen geloof worde gehecht. Tevens is het frappant dat uw broer amper op de hoogte is van uw problemen. Zo weet hij niet hoeveel renta u diende te betalen, hoeveel geld de bendeleden nadien van u eisten (CGVS (...) 3, p.15). Hiermee geconfronteerd stelt uw broer dat zoiets wordt geheim gehouden (ibid.). Ook stelt hij dat u die details niet vertelde omdat uw moeder een hoge bloeddruk had en dat u haar niet ongerust wou maken (ibid.). Nochtans kon uw moeder de feiten wel gedetailleerd uiteenzetten tijdens haar persoonlijk onderhoud van 4 december 2020 (CGVS (...) 2, p.9-10). Tevens kan er redelijkerwijs verwachten worden van uw broer dat hij de feiten waardoor hij internationale bescherming aanvraagt wel gedetailleerd uiteen kan zetten. Dat hij hierover in gebreke blijft, doet dan ook nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw volledige asielrelaas.

Voorts stelt uw broer dat de bendeleden hem met de dood bedreigden en zeiden dat jullie moesten weggaan uit de zone (CGVS (...) 3, p.11). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de bende nadien meermaals langsgaat bij de buurman aan wie uw broer uw problemen had verteld om jullie woonplaats te weten te komen (CGVS (...) 3, p.21; CGVS (...) 2, p.17). Dit ondermijnt dan ook nog verder de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Tevens stelt uw moeder dat de nicht die nadien in het appartement woonde niet aangesproken werd door de bende (CGVS (...) 2, p.18) terwijl uw broer tegenstrijdig stelt van wel (CGVS (...) 3, p.21).

Gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten als ongeloofwaardig worden beschouwd, vormen ze ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u paspoorten, identiteitskaarten, en geboorteaktes van u en uw familieleden voor, de eigendomsakte van uw huis, uw huwelijksakte, uw diploma, uw registratie als advocaat, de scheidingsakte van u en uw ex-echtgenote, uw loonbrief, uw werkbadge, het rijbewijs van uw broer, de toestemming voor uw neef om het land te verlaten, het diploma van uw broer, een tewerkstellingsattest van uw broer, een overzicht van zijn bankrekening, een

document van de verkoop van zijn auto en zijn arbeidscontract. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot jullie universitaire en professionele carrière, die hier niet ter discussie staan. Wat de door u neergelegde foto's betreft, dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De krantenartikels betreffen de algemene situatie in El Salvador en gaan niet over uw persoonlijke problemen. Wat betreft de klachten die u en uw broer indienden, dient te worden opgemerkt dat deze louter gebaseerd zijn op jullie verklaringen en niet op een onafhankelijk onderzoek. Het gaat hier immers slechts over aangiftes. Bijgevolg doen deze documenten evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020* (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, M. R. B. D. R., zijnde de echtgenote van eerste verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoeker integraal over daar eerste verzoekster wat haar asielrelaas betreft zich volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

De derde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoeker, M. E. C. V., zijnde de broer van eerste verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoeker integraal over daar tweede verzoeker wat zijn asielrelaas betreft zich volledig steunt op de asielaanvraag van zijn broer.

De vierde bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, V. A. V. D. C., zijnde de moeder van eerste en tweede verzoeker, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoeker integraal over daar tweede verzoekster wat haar asielrelaas betreft zich volledig steunt op de asielaanvraag van haar zoon.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens menen verzoekers dat er een beoordelingsfout voorligt.

Verzoekers vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen aan hun verzoekschrift volgende stavingstukken:

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), '*Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights*', 30 januari 2017 (stuk 3)
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), '*BRIEF OF AMICUS CURIAE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES IN SUPPORT OF PLAINTIFFS-APPELLEES in the case GRACE, et al., Plaintiffs-Appellees, v. WILLIAM P. BARR., ATTORNEY GENERAL, et al., Defendants-Appellants.*', 31 July 2019, No. 19-5013 (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekers niet aanvoeren op welke manier de rechten van verdediging zouden zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekers beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.3.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoekers verklaren El Salvador te hebben verlaten omdat zij er problemen kenden met de bende 18. Sinds halverwege 2018 betaalde eerste verzoeker maandelijks 50 dollar *renta* aan de bende 18 (notities CGVS eerste verzoeker, p. 16). Nadat hij echter in januari en februari 2019 de maandelijks *renta* niet kon betalen omdat zijn moeder ziek was en hij haar privé dokter en medicijnen betaalde, werd eerste verzoeker op 17 maart 2019 benaderd door twee bendeleden, genaamd C. en P., die hem en zijn zoon bedreigden. De bendeleden zeiden dat ze reeds geprobeerd hadden zijn zoon te rekruteren, maar dat hij dit steeds had geweigerd, en eisten dat zijn zoon de achterstallige 100 dollar *renta* en een extra 5000 dollar naar hen zou brengen (notities CGVS eerste verzoeker, p. 13). Op 21 maart 2019 werd eerste verzoeker door de bendeleden opgebeld met de boodschap dat zijn zoon het geld moest brengen naar de plaats die ze zeiden. Eerste verzoeker zei dat als ze het geld wilden, ze het bij hem thuis

moesten komen halen. De bendeleden gingen hier niet mee akkoord en stelden vervolgens een plaats voor waar eerste verzoeker vijf minuten later het geld naartoe moest brengen. Toen eerste verzoeker naar de afgesproken plaats ging met de 1500 dollar die hij had kunnen verzamelen, hield een bendelid een wapen op hem gericht. Eerste verzoeker gaf hen het geld en toen grepen ze hem vast bij de keel. Eerste verzoeker dacht dat ze hem gingen vermoorden aangezien hij zich in een *pasaje* bevond waar al veel mensen vermoord en verdwenen waren. Hij begon om hulp te roepen en kon ontsnappen toen agenten van de *Cuerpo de Agentes Metropolitanos* hem te hulp snelden (notities CGVS eerste verzoeker, p. 14). Eerste verzoeker dook vervolgens samen met zijn vrouw en dochter onder in het appartement waar zijn moeder en broer woonden, zijn zoon verbleef daar al enkele dagen, en verliet op 2 mei 2019 El Salvador samen met zijn echtgenote en twee kinderen (notities CGVS eerste verzoeker, p. 12 en 15). Vijf maanden nadat eerste verzoeker en zijn gezin het land hadden verlaten, vertelde zijn broer (tweede verzoeker) aan een buurman dat eerste verzoeker het land verlaten had en ook om welke redenen. De dag erna kwamen de bendeleden tweede verzoeker opzoeken en vroegen ze aan hem waarom hij zijn broer onderdak had geboden. Tweede verzoeker en tweede verzoekster, *i.e.* de moeder van eerste en tweede verzoeker, besloten daarop eveneens El Salvador te verlaten en verlieten El Salvador op 27 september 2019 (notities CGVS eerste verzoeker, p. 8 en 21; notities CGVS tweede verzoeker, p. 10, 11, 17-20; notities CGVS tweede verzoekster, p. 9, 10-11).

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de vage, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen in hun relaas kan er immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat eerste verzoeker sinds midden 2018 *renta* diende te betalen aan de bende 18, aan de bewering dat de bende plots 5000 dollar vroeg, aan de poging tot rekrutering van eerste verzoekers zoon en aan de problemen die verzoekers ondervonden als gevolg hiervan.

2.3.6.3. Vooreerst wijst de Raad op de verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van hun bewering dat eerste verzoeker sinds midden 2018 *renta* diende te betalen aan de bende 18.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat eerste verzoeker en eerste verzoekster geen eenduidige verklaringen afleggen betreffende het moment waarop eerste verzoeker begon met maandelijks *renta* te betalen. De commissaris-generaal wijst dienaangaande immers op het volgende: *“In de eerste plaats leggen u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af betreffende de renta die u maandelijks diende te betalen. Zo stelt u dat u halverwege 2018 diende te starten met de betalingen van renta (CGVS, p.16) terwijl uw echtgenote daarentegen beweert dat jullie vanaf eind 2018 renta betaalden (CGVS (...) B, p.11). Nochtans verklaarde u met stelligheid te weten dat het de helft van 2018 was gezien u dan begon met de verkoop van wagens (CGVS, p.16). Deze inconsistenties tussen de verklaringen van u en uw echtgenote ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. Als jullie werkelijk renta moesten betalen kan worden verwacht dat jullie eenduidige verklaringen zouden kunnen afleggen over wanneer dit begon. Dit is des te meer zo daar het pas recent zou zijn begonnen en er volgens u een verband was tussen deze renta en het opstarten van uw zaak.”*

Verzoekers menen weliswaar dat dit geen flagrante tegenstrijdigheid betreft, nu eerste verzoeker stelde dat hij begon met *renta* te betalen in de helft van 2018, en eerste verzoekster aangaf dit niet exact te weten, en vervolgens zei dat dit in 2018 was, ongeveer eind 2018, doch de Raad wijst erop dat redelijkerwijze van eerste verzoekster mag worden verwacht dat zij zou weten sinds wanneer haar man *renta* diende te betalen. Het was immers nog niet zo lang voor hun vertrek dat eerste verzoeker begon met *renta* te betalen en dat de bendeleden altijd naar hun huis kwamen om de *renta* op te halen (notities CGVS eerste verzoekster, p. 11-12). Dit ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van hun verklaringen over het betalen van de *renta*. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat eerste verzoekster en tweede verzoekster vermeld hebben dat hun echtgenoot/zoon hen niet alles vertelde (notities CGVS eerste verzoekster, p. 11 en notities CGVS tweede verzoekster, p. 13), zodat zij niet van alles op de hoogte waren, maar dat toch blijkt dat tweede verzoekster wel van veel details op de hoogte was (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 9 en 10) zodat dit ‘niet alles vertellen’ relatief lijkt.

Nog inzake de *renta* merkt de Raad op dat ook de vage verklaringen van eerste verzoekster over hoe de betalingen van de *renta* in zijn werk gingen de geloofwaardigheid van hun relaas aantasten. In de

bestreden beslissingen wordt in dit verband op het volgende gewezen: *“Daarnaast kan uw echtgenote ook maar weinig vertellen over hoe de betalingen aan renta in zijn werk gingen. Zo weet ze niet of het telkens hetzelfde bendelid was die het geld kwam innen of dat de bende telkens iemand anders stuurde (CGVS (...) B, p.12). Nochtans kwamen de bendeleden wel elke maand spontaan langs bij jullie thuis om het geld te innen (CGVS (...) B, p.11-12). Ook stelt u dat het over het algemeen altijd dezelfde jongen was die het geld inde en die ging eveneens de andere huizen in de buurt af om de renta te innen (CGVS, p.18). Dat uw echtgenote dit niet weet, ondermijnt dan ook wederom uw bewering renta te moeten betalen aan de bende.”*

Verzoekers' bemerking dat eerste verzoekster niet alle details kende omdat eerste verzoeker haar afschermd van de concrete gang van zaken kan niet overtuigen, zoals hierboven reeds gesteld werd.

Voorts wordt er in de bestreden beslissingen op gewezen dat eerste verzoeker en eerste verzoekster tevens tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de zaak die eerste verzoeker opstartte waarbij hij auto's verhandelde. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen het volgende overwogen: *“Voorts leggen jullie eveneens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de zaak die u opstartte waarbij u auto's verhandelde. Zo stelt uw echtgenote dat jullie vermoeden dat de zaak met de auto's de reden was dat jullie renta dienden te betalen (CGVS (...) B, p.11). U, daarentegen, stelt dat u als gevolg van de vraag voor renta met de zaak startte opdat u zeker voldoende inkomsten zou hebben om de afpersing steeds te kunnen betalen (CGVS, p.18). Echter legt u dan weer verkoopdocumenten voor van een auto die u reeds op 2 december 2017 verkocht, voordat u renta diende te betalen. Hiermee geconfronteerd, past u uw eerdere verklaringen aan en stelt u dat u uw eerste auto in december 2017 verkocht met de intentie om met de opbrengst daarvan een autohandel op te zetten (CGVS, p.23). Dat is dan weer in strijd met uw eigen verklaring dat u met de handel startte net omdat u de renta zou kunnen betalen (zie hoger). Deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen en tussen de verklaringen van u en die van uw echtgenote, doen opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas over het betalen van renta.”*

Verzoekers kunnen worden gevolgd dat eerste verzoeker stelde *“Ik was de renta aan het betalen en ik had ook mijn zaak al”* (notities CGVS eerste verzoeker, p. 18), er blijkt ook dat eerste verzoeker verklaarde dat hij hetzelfde moest betalen als andere mensen zonder een handelszaak en dat hij niet meer moest betalen door de autobusiness (*ibidem*, p. 17), maar dit neemt niet weg dat verzoeker ook verklaarde dat hij als gevolg van het betalen van de *renta* nog een andere economische activiteit moest zoeken om nog inkomsten te hebben (notities CGVS eerste verzoeker, p. 18).

Waar verzoekers in dit verband nog opmerken dat eerste verzoeker moest blijven werken in de verkoop van wagens om rond te komen en dat het in die zin ook zo is dat omdat hij *renta* moest betalen, hij deze activiteit moest voortzetten, doch dat hij niet startte met de verkoop van wagens om de *renta* te betalen, onderstreept de Raad dat eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanvankelijk wel degelijk uitdrukkelijk stelde dat hij met zijn autohandel begon om nog een extra inkomen te hebben teneinde de *renta* te kunnen betalen (*“Hoe kwam u aan dat geld om dat maandelijks te betalen? Van mijn loon. Hadden die betalingen gevolgen op jullie leven? Ja, zeker. Het is daarom dat ik een alternatief moest zoeken voor mijn gewone werk. Daarom heb ik gezocht naar een andere economische activiteit om nog inkomsten te hebben. (...) Want ik kwam niet toe met het geld. Het was 485 dollar dat ik overhield, min 50 dollar en dan had ik 435 dollar over. Met dat salaris is het niet mogelijk om een familie, echtgenoot en twee kinderen, te onderhouden.”* (notities CGVS eerste verzoeker, p. 18)). Met het louter ontkennen dat eerste verzoeker startte met de verkoop van wagens om de *renta* te betalen, heffen verzoekers de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Dat verzoeker in 2017 een eerste auto kocht voor zichzelf, toch verkocht in december 2017 en zo het systeem van het importeren en verkopen van wagens ontdekte (notities CGVS eerste verzoeker, p. 23) doet geen afbreuk aan het feit dat hij eerst verklaarde dat hij in 2018 (en nog niet in 2017) begonnen is met de verkoop van wagens (notities persoonlijk onderhoud, p. 16).

Gelet op het voorgaande, maken verzoekers niet aannemelijk dat eerste verzoeker *renta* diende te betalen aan de bende.

2.3.6.4. Daarom komt ook het relaas inzake de problemen die zij ondervonden als gevolg hiervan, op losse schroeven te staan. Alleszins wordt vastgesteld dat hun verklaringen in verband met deze volgende problemen evenzeer weinig aannemelijk zijn.

Inzake de bedreigingen vanwege de bendeleden aan het adres van eerste verzoeker en tweede verzoekster nadat eerste verzoeker twee maanden de betaling aan *renta* miste, hun eis tot het betalen van 5000 dollar en hun eis dat eerste verzoekers zoon tot de bende zou toetreden, wijst de Raad erop dat er verschillende onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in hun relaas zijn.

In de bestreden beslissingen wordt immers in dit verband vooreerst terecht als volgt overwogen: *“Zo is het opmerkelijk dat u stelt een zaak te hebben opgestart opdat u altijd de renta zou kunnen betalen en dat de betaling van renta uw prioriteit was zodat u uw familie niet in gevaar zou brengen (CGVS, p.18), maar dat u dan toch geen oplossing zou hebben gezocht in januari en februari 2019 toen u de renta niet zou kunnen betalen (CGVS, p.19). U stelt namelijk dat het niet zo evident is dat iemand u 50 dollar leent (ibid.). Het is wel frappant dat uw collega u dan wel bijna 4 000 dollar leent voor de betaling van de vliegtickets naar België voor u en uw familie (CGVS, p.12) en dat u stelt dat diezelfde collega u waarschijnlijk ook wel het geld had kunnen lenen voor de betaling van de renta (CGVS, p.19). Bovendien is het eveneens vreemd dat u gedurende twee maand de 50 dollar aan renta zou kunnen betalen, maar dat u dan wel op enkele dagen tijd een bedrag van 1 500 dollar zou kunnen verzamelen om al een deel van de gevraagde 5 000 dollar aan de bende te betalen (CGVS, p.14). Dit houdt geen steek.”*

Uit verzoekers verklaringen blijkt inderdaad dat hij voor de bijna 4000 dollar die hij leende van een collega, een auto als garantie gaf en dat hij met de opbrengst van de verkoop van deze wagen de bijna 4000 dollar in april 2019 terugbetaalde (notities CGVS eerste verzoeker, p. 12 en 13). Met de opmerkingen in hun verzoekschrift dat *“verzoeker aan prohibitieve interesten het bedrag van 1500\$ (...) geleend (heeft) op de privemarkt”* en dat *“(v)erzoeker (...) dit niet voor een bedrag van 50\$ (zou) kunnen doen (...) aangezien hij deze leningen onmogelijk zou kunnen terugbetalen”*, doen verzoekers echter geen afbreuk aan het feit dat eerste verzoeker er blijkbaar wel in slaagt om op enkele dagen tijd een bedrag van 1500 dollar te verzamelen, maar anderzijds dan geen oplossing zocht om de *renta* van 50 dollar in januari en februari 2019 te kunnen betalen.

Verder bemerkt de Raad dat ook hun verklaringen over de gemiste betalingen niet logisch zijn en bovendien tegenstrijdig zijn. Door de commissaris-generaal wordt hierover het volgende opgemerkt: *“Ook dient aangaande de gemiste betalingen te worden opgemerkt dat u met de jongen sprak die de renta inde om u wat meer tijd te geven en die ging daar ook zonder meer mee akkoord (CGVS, p.19). Toen hij in februari het geld kwam innen, moest u ook enkel beloven dat u de volgende maand de achterstallige renta wel zou kunnen betalen (ibid.). Dat de bendeleden in maart dan plots aan uw auto staan met een wapen op u gericht om 5000 dollar extra te eisen is dan ook bijzonder onaannemelijk. Indien ze namelijk werkelijk een dusdanig groot probleem hadden met de achterstallige betalingen hadden ze niet gewoon gezegd dat het goed was toen u in januari en februari uitstelling vroeg (CGVS, p.19). Tevens legt uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen af in dit verband. Ze stelt namelijk dat de bendeleden voortdurend een jongen stuurde in de maanden dat u de renta niet kon betalen (CGVS, p.13-14). Ook is het bijzonder vreemd dat uw echtgenote niet weet in welke maanden u de renta niet kon betalen (CGVS, p.13). Dit ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*

Verzoekers' betoog dat *“de bendelid die de renta kwam ophalen helemaal niet positief reageerde”*, dat *“(d)eze persoon (...) niet de persoon (is) die beslist welke gevolgen er op het moment zelf moet komen”*, dat *“(h)ij (...) de informatie door(geeft aan de leider van de lokale bende die over de gevolgen voor de niet betaling gaat beslissen”* en dat *“(h)et (...) niet ongeloofwaardig noch tegenstrijdig (blijkt) met de algemene informatie dat de bende zou beslissen dat verzoeker omwille van het niet betalen van de gevraagde renta met een wapen werden bedreigd noch dat een hoger bedrag van 5000\$ werd gevraagd”* volstaat niet om bovenstaande vaststelling in een ander daglicht te stellen. Immers blijft het onlogisch dat enerzijds de jongen die in januari en februari om het geld kwam louter zei dat het goed was en dat eerste verzoeker hem wel moest beloven dat hij tegen de volgende maand de twee bedragen zou hebben, en anderzijds dat de bendeleden dan in maart plots aan zijn auto staan met een wapen op eerste verzoeker gericht om 5000 dollar extra te eisen. Indien de bendeleden werkelijk een dusdanig groot probleem hadden met de achterstallige betalingen, is het niet logisch dat zij dit niet eerder aan eerste verzoeker hebben duidelijk gemaakt en dat de jongen die om het geld kwam daarentegen gewoon zei dat eerste verzoeker de twee bedragen de volgende maand moest betalen.

Inzake de rekruteringspogingen van eerste verzoekers zoon zijn er ook zaken op te merken in het relaas van verzoekers.

In verband met de rekrutering van eerste verzoekers zoon wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende overwogen: *“Wat betreft de rekrutering van uw zoon dient te worden opgemerkt dat de benedeleden hem vóór het incident op 17 maart slechts éénmalig zouden hebben aangesproken met beloftes opdat hij lid zou worden van de bende (CGVS (...) B, p.10). U stelt ook zelf dat de poging tot rekrutering op een goede manier gebeurde (CGVS, p.15). Dit kan dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als uw zoon dwingen om lid te worden van de bende. Voorts stelt u dan dat uw zoon de 5000 dollar aan de bende diende te overhandigen en dat was volgens u dan een vorm van rekrutering (CGVS, p.13). Gezien de vraag van de bende naar 5 000 dollar reeds onaannemelijk is, kan er aan deze gepoogde rekrutering van uw zoon evenmin geloof worden gehecht. Bovendien houdt het geen steek dat de bende eerst 5000 dollar van u zou eisen op drie dagen tijd (CGVS, p.13) wanneer u reeds twee maand de gevraagde 100 dollar niet kan betalen en dan ook nog eens uw zoon zouden willen rekruteren op deze manier. Tevens in dit verband stelt uw moeder dat de 5000 dollar een boete was omdat u niet wou dat uw zoon lid van hen werd (CGVS (...) 2, p.10) en omdat u niet aan hun voorwaarden had voldaan (CGVS (...) 2, p.15). Dat u eerst een boete dient te betalen voor de weigering tot toetreding van uw zoon en hem dan nog dient te laten toetreden tot de bende houdt evenmin weinig steek.”*

Verzoekers beperken zich dienaangaande tot de opmerking dat het feit dat de zoon van eerste verzoeker dit bedrag zou moeten brengen en hierdoor met de bende zou beginnen meewerken, niet ongeloofwaardig blijkt. Dit volstaat echter niet om bovenstaande onaannemelijkheden over de poging tot rekrutering van eerste verzoekers zoon in hun relaas in een ander daglicht te stellen.

De Raad wijst er ten slotte op dat de geloofwaardigheid van deze problemen nog verder wordt ondermijnd door de vaststelling dat het gedrag van eerste verzoeker niet in overeenstemming te brengen is met de door hem aangehaalde feiten en vrees. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband de pertinente vaststelling gedaan dat eerste verzoeker immers nog tot 23 april 2019 is blijven werken (notities CGVS eerste verzoeker, p. 21), nadat hij reeds een maand bij zijn moeder en broer ondergedoken leefde, terwijl de benedeleden wisten waar hij werkte (notities CGVS eerste verzoeker, p. 20). Dat eerste verzoeker zich nog naar een plaats zou begeven waarvan hij wist dat de benedeleden hem er relatief gemakkelijk zouden kunnen vinden, is geenszins plausibel.

Waar verzoekers aanvoeren dat de bende niet de exacte locatie van het werk van eerste verzoeker kende, enkel de instelling, en dat zijn werkplaats niet is gelegen in een zone die onder de controle van deze bende is, bemerkt de Raad dat eerste verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zonder meer verklaarde dat de benedeleden wisten waar hij werkte (notities CGVS eerste verzoeker, p. 20). Dat zijn werk niet gelegen was in een zone die onder controle van deze bende is, doet geen enkele afbreuk aan het gegeven dat het gelet op eerste verzoekers bewering dat hij diende onder te duiken uit vrees voor de bende geenszins plausibel is dat hij zich nog dagelijks naar zijn werk zou begeven.

2.3.6.5. Ook wat betreft de problemen die tweede verzoeker en tweede verzoekster zouden hebben gekend na het vertrek van eerste verzoeker uit El Salvador, dient te worden vastgesteld dat verschillende onaannemelijkheden en vaagheden in hun verklaringen het ongeloofwaardige karakter van deze problemen bevestigen.

Tweede verzoeker gaf aan bedreigd te zijn geweest omdat hij zijn broer (i.e. eerste verzoeker) onderdak had geboden na zijn problemen met de bende omwille van de gemiste betalingen aan *renta* (notities CGVS tweede verzoeker, p. 11). De benedeleden waren dit te weten gekomen doordat tweede verzoeker over de problemen van zijn broer had verteld aan een buurman.

Evenwel dient vooreerst te worden gewezen op de vaststelling dat tweede verzoeker amper op de hoogte blijkt te zijn van de problemen van eerste verzoeker. In de bestreden beslissingen wordt dienaangaande het volgende vastgesteld: *“Zo weet hij niet hoeveel renta u diende te betalen, hoeveel geld de benedeleden nadien van u eisten (CGVS (...) 3, p.15). Hiermee geconfronteerd stelt uw broer dat zo iets wordt geheim gehouden (ibid.). Ook stelt hij dat u die details niet vertelde omdat uw moeder een hoge bloeddruk had en dat u haar niet ongerust wou maken (ibid.). Nochtans kon uw moeder de feiten wel gedetailleerd uiteenzetten tijdens haar persoonlijk onderhoud van 4 december 2020 (CGVS (...) 2, p.9-10).”* Aangezien de problemen van zijn broer de reden zijn van zijn eigen vlucht uit zijn land van herkomst, mag van tweede verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij gedetailleerd op de hoogte is van de problemen die zijn broer kende. Dat hij hierover in gebreke blijft, terwijl hun moeder wel op de hoogte is, ondergraaft dan ook verder het voorgehouden asielaas.

Inzake de problemen die tweede verzoeker en tweede verzoekster zouden hebben gekend, wordt door de commissaris-generaal nog op het volgende gewezen: *“Voorts stelt uw broer dat de benedeleden hem met de dood bedreigden en zeiden dat jullie moesten weggaan uit de zone (CGVS (...) 3, p.11). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de bende nadien meermaals langsgaat bij de buurman aan wie uw broer uw problemen had verteld om jullie woonplaats te weten te komen (CGVS (...) 3, p.21; CGVS (...) 2, p.17). Dit ondermijnt dan ook nog verder de geloofwaardigheid van jullie asielmotieven. Tevens stelt uw moeder dat de nicht die nadien in het appartement woonde niet aangesproken werd door de bende (CGVS (...) 2, p.18) terwijl uw broer tegenstrijdig stelt van wel (CGVS (...) 3, p.21).”*

Verzoekers ondernemen geen enkele poging om voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoekers beperken zich tot een loutere verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat familieleden van bedreigde personen een verhoogd risico lopen op bedreigingen. De Raad duidt er evenwel op dat een dergelijke verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Verzoekers dienen zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij op bovenstaande wijze evenwel in gebreke blijven.

Ten slotte blijkt nog uit hun verklaringen dat tweede verzoeker denkt dat eerste verzoeker het bedrag van 1500 dollar niet overhandigde bij de schermutseling op 21 maart 2019 (notities CGVS tweede verzoeker, p. 16) en dat tweede verzoekster verklaarde dat eerste verzoeker de 1500 dollar niet overhandigde (notities CGVS tweede verzoekster, p. 14 en 15), terwijl eerste verzoeker verklaarde dat hij het bedrag wel overhandigde aan de benedeleden (notities CGVS eerste verzoeker, p. 14), wat ook verder de geloofwaardigheid van dit gegeven ondermijnt.

2.3.6.6. Waar verzoekers stellen dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden, o.a. personen die eerder bedreigd werden door benedeleden, werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden en dat er dan ook kan worden aangenomen dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te worden, onderstreept de Raad evenwel dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador geviséerd werden door de bendes. De Raad herhaalt dat het louter verwijzen naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Verzoekers dienen zulks *in concreto* aan te tonen, alwaar zij in gebreke blijven.

2.3.6.7. In zoverre verzoekers, onder verwijzing naar verschillende rapporten en twee recente tussenkomsten van het UNHCR voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Amerikaanse rechtbanken (stukken 3 en 4 van het verzoekschrift), voorts aanvoeren dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn dan wel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan personen die slachtoffer zijn van de bendes en dat het voor slachtoffers evenmin een optie is om zich binnen El Salvador te hervestigen, dient erop gewezen dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' problemen met bendes in El Salvador, hetgeen de vraag naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden of het voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief in hun land van herkomst irrelevant maakt.

2.3.6.8. Verzoekers betogen uitvoerig dat zij bij terugkeer naar El Salvador een bijzonder risico lopen om door bendes te worden geviséerd omwille van hun verblijf in het buitenland dat de indruk zal wekken dat zij welvarend zijn en waardoor zij een doelwit zullen uitmaken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld. Verzoekers verwijzen hierbij naar *“de COI Focus van de verwerende partij”* en het rapport *“Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van Human Rights Watch van februari 2020.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers van deze vrees geen gewag hebben gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze vrees aantast.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in tegenstelling tot wat verzoekers in het verzoekschrift betogen, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale

bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen laten verzoekers, die in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag hebben gemaakt van een vrees omwille van hun verblijf in het buitenland, evenwel na om *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, maken verzoekers immers niet op afdoende wijze aannemelijk dat zij problemen kenden met de bende 18. Er zijn verder evenmin andere concrete indicaties dat zij in het oog worden gehouden door leden van dezelfde, dan wel een andere bende. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofdte een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus, "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020, p. 20-22), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers' verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Wat betreft het in het verzoekschrift aangehaalde rapport "*Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van 5 februari 2020 van Human Rights Watch, dient bovendien te worden opgemerkt dat dit rapport in het bijzonder gaat over personen die terugkeren van de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer een verleden als bendelid. Verzoekers tonen, gelet op het voorgaande, allerm minst aan dat zij behoren tot specifieke groepen terugkeerders met een specifiek profiel.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met de bende 18 en/of het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.6.9. De documenten die door verzoekers werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken

niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Inzake de aan het verzoekschrift gevoegde twee recente tussenkomsten van het UNHCR voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de Amerikaanse rechtbanken (stukken 3 en 4 van het verzoekschrift), waarmee verzoekers willen aantonen dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn dan wel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan personen die slachtoffer zijn van de bendes en dat het voor slachtoffers evenmin een optie is om zich binnen El Salvador te hervestigen, verwijst de Raad naar zijn uiteenzetting in punt 2.3.6.7.

2.3.6.10. Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen stelt de Raad vast dat zij geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken omwille van hun beweerde problemen met de bendeleden van de bende 18. Het betoog dat zij als iemand worden gezien die een vorm van verzet pleegden tegen de bende met semi-autoriteit in hun land van herkomst en dit wel degelijk een (politieke) verzetsdaad uitmaakt ten opzichte van de autoriteit van de bende en bijgevolg een link vertoont met het Vluchtelingenverdrag, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.6.11. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.12. Waar verzoekers nog verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6.13. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdoleerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

De argumentatie van verzoekers, ten dele op basis van dezelfde bronnen als diegene waarop verwerende partij zich baseert en anderzijds op diverse internetbronnen, dat meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict, dat het geweld gekenmerkt wordt door geweld tegen bekende doelwitten maar ook tegen ‘opportunistic doelwitten’, dat er een situatie heerst van wijdverspreid geweld waarbij niemand veilig is en iedereen het risico loopt te verdwijnen, dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen, kan niet tot een andere conclusie leiden, nu deze bronnen – die veeleer minder recent zijn dan de informatie die verwerende partij aanbrengt – weliswaar wijzen op het hoge moordcijfer in El Salvador, maar geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Uit de door partijen ter beschikking gestelde informatie blijkt immers dat het aanwezige geweld voortkomt uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren hierbij burgers met een duidelijk profiel, waaronder burgers die zich tegen bendes of de overheid verzetten, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of door de veiligheidstroepen, familieleden, burens of anderen die gelinkt worden aan bendes, burgers die bendes verlaten of verraden hebben, LGBTI-personen, burgers met bepaalde beroepen, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen en burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten.

De Raad kan enkel vaststellen dat niettemin de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Er kan bijgevolg uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat

thans in El Salvador een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitvoerig werden gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en werden zij bijgestaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad evenmin een beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET